

Bez soucitu

James Patterson
Howard Roughan

„Co tady sakra děláte, Needhamová?“

Elizabeth zírala na Evana Pritcharda a přemýšlela, jestli svého nového šéfa, pod kterým pracovala teprve dva dny, v tom chaosu prostě špatně nelslyšela. Takové štěstí však neměla. Ten chlap byl opravdu naštvaný, že ji vidí.

„Přišla jsem pomoci,“ odpověděla Elizabeth. *Co si krucinál myslíš, že tady dělám?*

„Kdybyste mi chtěla pomoci,“ řekl Pritchard, „byla byste pořád v Bostonu, kde máte být, protože jsem vás tam poslal.“

Myslí to ten chlap vážně?

Elizabeth se pomalu otočila a rozhlédla se po zkáze, která je obklopovala na Times Square, jako by toho člověka mohla nějak přivést k rozumu nebo ho aspoň zchladit. Tohle byl nejhorší útok na americké půdě od 11. září a došlo k němu ve stejném městě – na jejich zatraceném dvorku, proboha.

Times Square už nebyl Times Square. Změnil se ve válečnou zónu. Koordinovaná série výbuchů náloží plastické trhavinu udělaly z obchodů a divadel prázdné skořápky z pokrouceného kovu a roztráštěného skla. Celé hodiny trvalo ošetřit a odvézt všechny zraněné, což znamenalo, že mrtví byli stále všude, pokrytí bílými prostěradly nasáklými krví. Bylo skoro nemožné je spočítat, ale právě to bylo nutné udělat. To a milion dalších věcí jako součást vyšetřování. Zcela jistě tam bylo třeba rukou všech příslušníků newyor-

ské terénní jednotky elitního Spojeného týmu pro boj s terorismem. Včetně nejnovějšího páru, patřícího zvláštní agentce Elizabeth Needhamové.

„Pane, jakmile jsem se doslechla, co se stalo, usoudila jsem, že –“

„No jistě,“ řekl Pritchard. „Myslela jste si, že víte všechno nejlíp. Však se to o vás povídá, vždycky si myslíte, že jste nejchytřejší.“

Elizabeth na zlomek vteřiny zalitovala posledních třech a půl hodiny svého života, nebo jak dlouho jí trvala ta šílená jízda z Bostonu na Manhattan. Ale v dalším zlomku vteřiny si uvědomila, že by se v případě nutnosti zachovala stejně, ve stu případech ze sta.

Problém nebyl v ní. Byl v Pritchardovi. Ten chlap byl zatrpklý. A hodně. Metr osmdesát a zhruba sto deset kilo zášti. A co hůř, nesnažil se to skrývat dokonce ani tváří v tvář masivnímu teroristickému útoku. Její nový šéf se jí snažil dát najevo, že není vítaná. Členy svého elitního týmu si pokaždé a bez výjimky vybíral osobně. Tedy dokud mu nezavolal starosta a neřekl mu, že k TJ bude přidělen někdo nový. Detektiv Needhamová byla teď agentka Needhamová. Pritchard do toho neměl co mluvit. Byla to hotová věc a Elizabeth věděla, že se s tím ten člověk nesmířil. Proto ji přirozeně nesnášel. Tak prosté – a na houby – to bylo.

Elizabeth však udržela jazyk za zuby a těch asi deset jedovatých poznámek si nechala pro sebe. Věděla, jak musí na Pritcharda jít. Neprovokovat ho a počkat, až vychladne. Teď musela hlavně přežít tenhle zoufalý, strašný, tragický den. Poví tomu pitomci, co chce slyšet, a pak zjistí, s čím by mohla pomoci. Nějak. *Jakkoliv*. Mohla by hledat přeživší. Pátrat po fragmentech bomb.

„Omlouvám se, pane,“ řekla Elizabeth. „Chtěla jsem jenom –“

„Chápu,“ řekl Pritchard. „Ale rozhlédněte se kolem, Needhamová. Podívejte se na všechny ty agenty FBI a terénní jednotky, kteří dorazili před vámi. Všichni se snaží přijít na to samé: *Kdo to sakra udělal?* A víte, co mají společného? Ani jeden z nich tomu nedokázal zabránit, včetně mě. Takže jestli opravdu chcete pomoci, vraťte se do Bostonu. I kdyby byla jednoprocentní šance, že by vaše vyšetřování k něčemu vedlo, mohla byste kápnout na něco, čemu bychom skutečně byli schopní zabránit.“

Ač nerada, musela Elizabeth přiznat, že na tom něco je. Ale i přesto, proč by nemohla dělat obojí? Dnes by mohla pomoci tady a zítra se vrátit do Bostonu. Ovšem než to stačila vyslovit, obrátil Pritchard svou pozornost k sáčku s důkazy naplněnému nějakými ohořelými dráty, který mu právě

někdo předal. Znovu se soustředil na práci a od jeho nové agentky dosazené starostou se teď očekávalo totéž.

Elizabeth odešla. Měla dost rozumu na to, aby se nelitovala. Jak by taky mohla? Doslova překračovala mrtvoly. Ať se snažila sebevíc, nedokázala odtrhnout zrak od těch bílých prostěradel se skvrnami od krve a obrysů těl, která zakrývala.

Náhle se Elizabeth zarazila. Jedno z prostěradel bylo trochu shrnuté, snad poryvem větru. Viděla ruku batolete, holčičky. Na zápěstí měla růžový náramek Hello Kitty a Elizabeth si vybavila den, kdy jí ho dala, jak moc se té holčičce líbil a jakou jí udělal radost. Nejspíš si ho nikdy nechtěla sundat.

Elizabeth při pomýšlení na tu dívku strnula, nohy jako by jí vrostly do země. Jediné, na co se zmohla, bylo zvednout oči k nebesům. Léta její detektivní práce, brutální zločiny, které viděla, otestovaly její víru v boha natolik, že si opravdu nebyla jistá jeho existencí. *Jaký bůh by dovolil, aby tahle holčička zemřela? Jaký bůh by nechal trpět všechny lidi, kteří ji milovali?*

Elizabeth bylo do pláče. Místo toho vykřikla.

Koutkem oka něco zahlédla. A bylo toho hodně. Blížilo se to po obloze k ní. *Ke všem.*

Útok ještě neskončil.

„Tamhle letí!“

Elizabeth to vykřikla z plných plic a paže jí vylétla do vzduchu, aby ukázala na sever, přímo nad mrakodrap One Time Square, kde na Silvestra klesá osvětlená koule.

Všichni okolo ní se otočili a natáhli krky ve směru jejího prstu. To, co uviděli přilétat, vypadalo jako hejno hus, jenže tohle nebyli ptáci. Byly to drony. Každý se chystal shodit jednu improvizovanou nálož. Sakra, bylo dokonce vidět jejich elektrické kabely.

Sestřelte je! Sestřelte je!

Nikdo to nevykřikl. Ani nemusel.

Elizabeth sáhla po pistoli stejně jako všichni ostatní, kdo byli ozbrojení. Vystřílela zásobník Glocku 19 a obloha se naplnila olovem. *Prásk! Prásk-prásk-prásk-prásk!*

BUUUM!

Tlaková vlna srazila Elizabeth tvrdě na zem. Druhý výbuch – *BUUUM!* – ji udržel tam, kde byla, zatímco na ni přšely střepy z oken zhruba třicet pater nad ní. Nebyl čas se krýt. Převalila se na záda, vyměnila zásobník a pokračovala ve střelbě. *Kolik jich zbývá? Tři? Čtyři?*

Ten, kdo ty drony řídil, viděl, co se děje. Jakmile byl zasažen první, ostatní se rozprchly.

Elizabeth prudce otáčela hlavu doleva a doprava ve snaze je sledovat. Jeden teď visel přímo nad ní.

Jednotlivé kulky na ně neplatily. Nebyla šance je všechny sestřelit, než – *Sakra!*

Dron nad ní svrhl svou bombu, právě když Elizabeth vypálila poslední kulku ze zásobníku, aniž ho zasáhla. Byla přímo pod ní a na otevřeném prostranství.

Cvakání spouště mačkané naprázdno znělo jako odpočítávání k její smrti. Mohla se jen odkulit pod nedaleké nákladní auto FedExu. Ani zdaleka neškýtalo dostatečnou ochranu. Zavřela oči.

BUUUM!

Elizabeth ucítila tlakovou vlnu a žár, který jí sežehl obličej a ruce, zatímco nákladák poklesl a málem ji rozdrtil. Pekelně to bolelo, ale byla to ta nejlepší bolest na světě, protože ji cítila. Byla stále naživu. *Jak je to možné?*

Možná bůh přece jen existuje.

Elizabeth se vysoukala zpod nákladního auta, aby se podívala, co ji zachránilo – ale nejdřív to uslyšela.

Střelba teď zněla jinak, i když měla zalehlé uši. Jednotlivé výstřely vystřídal rachot samopalů. Dorazila kavalerie v podobě zásahové jednotky FBI, která předtím prohledávala perimetr okolo Time Square. Jeden z jejích příslušníků zasáhl nálož, když padala na Elizabeth, a ta rána do černého jí zachránila život.

Jednotka postupovala po Broadwayi oběma směry ve dvojité klínové formaci a nepřestávala střílet. Podařilo se jí zničit další dron a pak ještě jeden, oba dřív, než shodily bomby. Další výbuch podrazil Elizabeth už tak roztrže-

sená kolena a svalila se na zem. V uších jí hlasitě zvonilo a cítila v nich bodavou bolest. Neslyšela. Nemohla nic dělat.

Nakonec velitel zásahové jednotky vykřikl a sekl rukou ve vzduchu. Zbytek jeho týmu přestal střílet a všichni ostatní, kterým ještě zbyla munice, se zachovali stejně.

Všechny oči zůstaly upřené nahoru. Deset vteřin se protáhlo na dvacet, pak na třicet. Bylo to jako věčnost.

Ramena se postupně začala uvolňovat. Zbraně se vracely do pouzder. Hlavně samopalů Heckler & Koch, kterými byla vyzbrojena zásahová jednotka, se sklonily.

Elizabeth ucítila poklepání na rameno a otočila se. Mluvil na ni jeden paramedik, ale ona jen viděla, jak pohybuje rty. Stále neslyšela. Pomalu začala rozeznávat některá slova. Zbytek si domyslela. Ptal se jí, jestli je v pořádku.

„Jo, nic mi není,“ zalhala Elizabeth. Neměla ponětí, jak na tom je. Bolelo ji celé tělo.

Ukázal na řadu zdravotnických stanů postavených v nejbližší vedlejší ulici a řekl jí, že by se měla nechat prohlédnout doktorem.

Elizabeth přikývla. To bylo všechno, na co se její tělo zmožlo snad kromě kladení jedné nohy před druhou aspoň tak dlouho, než dojde k těm stanům. Opatrně si vyhrnula nohavice kalhot, jejichž krví nasáklá látka se jí lepila na kůži. Na některé z těch ran způsobených padajícím sklem by byla náplast krátká.

Chtěla poděkovat tomu, kdo jí zachránil život, ale příslušníci zásahové jednotky vypadali ve své bojové výstroji jeden jako druhý a všichni teď dělali totéž – snažili se vyklidit oblast. To, že se druhou vlnu útoku podařilo zastavit, neznamenalo, že nepřijde třetí.

Ty, co tam neměli co dělat, sváděli po schodech do stanice metra na rohu 42. ulice a Sedmnácté avenue. Týkalo se to také novinářů, a dokonce uniformovaných policistů, kteří nebyli součástí vyšetřování. Elizabeth tomu chvilku přihlížela, než zahlédla Evana Pritcharda, jak se pohybuje proti proudu jako losos plující k pramenům řeky. Mluvil do satelitního telefonu a nevnímal nikoho a nic. Jak jinak.

Elizabeth potřásla hlavou, zamířila ke stanům první pomoci, ale náhle se zastavila. Ten zvuk byl slabý. Jakési túrování motoru. Jako když se někdo snaží nastartovat malou sekačku.

Těkala pohledem okolo ve snaze najít zdroj toho zvuku. Rozhlížela se a rozhlížela, dokud – tam, uprostřed Broadwaye – nezahlédla jeden sestřelený dron. Bomba, kterou nesl, byla stále nedotčená. *Každým okamžikem mohla vybuchnout.*

Nával adrenalinu potlačil bolest a Elizabeth se rozběhla. Ne od bomby, ale k ní.

„Pritcharde!“ vykřikla. Kráčel přímo k té zatracené věci a neměl ponětí, co mu hrozí. „PRITCHARDE!“

Ostatní Elizabeth uslyšeli. Viděli, jak divoce mává pažemi na všechny, kdo byli ještě na ulici, aby se stáhli. Příslušníci zásahovky se teď utíkali schovat a zaháněli poslední civilisty po schodech do metra.

Proboha, Pritcharde!

Elizabeth proběhla kolem dronu, a než do svého šéfa narazila, nabrala co největší rychlost. Bylo jí jedno, že byl stavěný jako cihlový dům. Poslala ho k zemi, objala pažemi a odkulila se s ním k chodníku. Nevěděl, co se to sakra děje, a hrozně se rozčílil.

Na vysvětlování však nebyl čas. Elizabeth se vyhrabala na nohy, odtáhla Pritcharda ke vchodu do metra a doslova ho strkala před sebou dolů po schodech.

„Co to sakra děláte, Needhamová?“ vyštěkl Pritchard, když se svalili na betonovou podlahu o tři metry níž. „Zbláznila jste se? Mohla jste mě zabít, zatra–“

BUUUM!

Zoufale jsem se snažil dovolat na Tracyho mobil, ale síť stále nefungovala.

Přecházení po prázdném bytě moji bolest nijak nezmírnilo, právě naopak. Musel jsem něco udělat a nejhorší bylo, že jsem přesně věděl, co to je.

Přesto jsem váhal. Zapnul jsem televizi a sledoval zpravodajství, jako kdybych – co vlastně? Zapomněl, kde Times Square je?

Počkat. Moment. Druhá vlna útoku? Kde? Jak? Bože...

Okamžitě se mi před očima objevil Lobby Bobby v recepci. Když jsem s ním mluvil, snažil jsem se z něho co nejrychleji dostat odpovědi. Nemohl jsem si pomoci – zoufale jsem se chtěl dozvědět, kde Tracy a Annabelle jsou.

Před tím prvním, řekl, než jsem ho přerušil. Předtím prvním útokem, snažil se mi povědět.

Když jsem vypnul televizi, už jsem o ničem nepřemýšlel. Jeden krok ke dveřím, pak další. Projít chodbou. Nastoupit do výtahu.

Kdybych přemýšlel, věděl bych, že když se dostanu na Times Square nebo tak blízko, jak to jen půjde, nic tím nezměním. Nijak se nepřiblížím zjištění, jestli jsou Tracy a Annabelle v pořádku. Budu jen blíž k místu, kde možná zahynuli.

Dveře výtahu se otevřely do vstupní haly. Díval jsem se do země, ale najednou jsem prudce zvedl hlavu – v reakci na to nejkrásnější, nejúžasnější, nejzázračnější slovo, jaké jsem kdy koho slyšel pronést.

„Tá-ta!“

Byla to Annabelle. Seděla ve sportovním kočárku tlačném Tracym. Naše malá holčička se usmívala a její dětské zoubky vypadaly jako bonbóny Tic Tac. Přemohly mě emoce.

„Panno Anno!“

Udělal jsem krok z výtahu a padl na kolena, aby jich mohl políbit a pak ještě jednou. Potom jsem vyskočil a objal Tracyho tak pevně, div jsem ho nerozmačkal. Předvedl jsem tam moc pěknou scénku, tedy ne že by za roh k výtahům někdo viděl.

„Kde *jste vy dva byli?* “ zeptal jsem se. Ale ve skutečnosti záleželo jen na tom, kde nebyli.

Tolik se mi ulevilo, když jsem je uviděl, že jsem se na Tracyho ani pořádně nepodíval. I když byl rád, že mě vidí, něco na něm nebylo v pořádku. Vypadal jako omámený. Jak se ukázalo, ještě se neprobral ze šoku.

„Měli jsme tam být,“ vypravil ze sebe. „Byli bychom na Times Square v okamžiku, kdy ty bomby vybuchly.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Tracy potřásl hlavou. Sám tomu stále nemohl uvěřit. „Zapomněl jsem si peněženku.“

Pronesl to tak tiše, až jsem si nebyl jistý, jestli jsem dobře slyšel: „Peněženku?“

„Vzali jsme si Uber a byli jsme už skoro u Disney Storu, když jsem si uvědomil, že jsem ji nechal doma.“ Podíval se přes stříšku kočárku na Annabelle, která měla ručku v sáčku Cheerios. „A jak dobře víš, z Disney Storu nemůžeš odejít, aniž bys něco koupil. Tak jsem požádal řidiče, aby to otočil.“

Pár minut nato, nejspíš ve chvíli, kdy bychom vcházeli do obchodu, jsem uslyšel výbuchy. Jsem pořád v šoku.“

Bylo to na něm vidět. „Šli jste k Jehle, vid’?“

Tracy tam chodí pokaždé, když si potřebuje vyčistit hlavu – k obelisku v Central Parku, jinak známému jako Kleopatřina jehla. Pohled na nejstarší venkovní monument ve městě, původně postavený v starobylém Egyptě, mu vždy připomene, že ať ho trápí cokoliv, trvá to pouhý mžik. Nebo, jak napsal perský súfijský básník: *i tohle pomine*.

„Jo, jenže tohle je poprvé, co kouzlo Jehly nezapůsobilo,“ řekl Tracy. „Jsem pořád otupělý.“

„To se nedivím.“

„Snažil jsem se ti dovolat,“ řekl.

„Já tobě taky,“ řekl jsem.

„Mobilní síť byla –“

„Vypnutá, já vím. A pořád je.“

„Použil jsem starý telefonní automat u té řecké restaurace na Osmatřicáté a zavolal na kampus. Někdo z katedry psychologie mi řekl, že jsi odjel, jakmile ses doslechl, co se stalo.“

„Zmínil ses mi, že se s Annabelle chystáte –“

„Do Disney Storu,“ řekl. „Já vím.“

Oba jsme se usmáli. Dělávali jsme si legraci z párů, které si navzájem dokončovaly věty, a teď jsme byli jedním z nich. Znovu jsem ho objal.

„To je ale den,“ posteskl si. „Strašný, děsivý den.“

„To mi povídej,“ ozvalo se kousek od nás.

Všichni jsme věděli, kdo to je, ještě než jsme se otočili. Poznala to i Annabelle. Byla to její nejoblíbenější „teta“ na světě, i když na jejím jméno ještě pracovala. Ale v tom okamžiku zaznělo skoro dokonale.

„Liz-bet!“

Přeložila Ondřej Duha